

ה"ת 72233/06/23 - אורוז שרותים בע"מ נגד מדינת ישראל, קומפוסט מפרץ והגליל המערבי בע"מ

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 72233-06-23 אורוז שרותים בעמ נ' מדינת ישראל ואח'

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מבקשת	אורוז שרותים בע"מ
נגד	
משיבות	1. מדינת ישראל 2. קומפוסט מפרץ והגליל המערבי בע"מ

החלטה

רקע וטענות הצדדים:

1. בפני בקשה להחזרת תפוס, במסגרתה עותרת המבקשת להשיב לידיה שני כלים הנדסיים מסוג יעה אופני ("שופל") אשר נתפסו על ידי פקחים של המשיבה 1 ביום 21.6.23, בשטח המפעל של המשיבה 2 בקריית ביאליק.
2. בבקשה נטען כי במסגרת תיק שהתנהל בבית משפט זה (ת.פ. 7108-01-11) ניתן ביום 6.10.13 על ידי כב' השופטת א' קנטור צו סגירה שיפוטי למפעל של המשיבה 2. יובהר כי בת.פ. 7108-01-11 הנ"ל עמדה המשיבה 2 לדין, בצוותא עם אחרים, בגין ביצוע עבירות בניגוד לחוק המים, חוק שמירת הניקיון, חוק רישוי עסקים, וחוק מניעת מפגעים; עוד יובהר, כי המבקשת לא הייתה צד להליך הפלילי. ביום 28.11.13 ניתנה החלטה במסגרת ת.פ. 7108-01-11 הנ"ל, לבקשה מוסכמת של הצדדים, ואשר עניינה צמצום צו הסגירה, תוך מילוי של המשיבה 2 אחר תנאים מסוימים. בית המשפט הבהיר כי צו הסגירה יחזור לתוקף בעוד מייד, על פי פנייה של ב"כ המשיבה וללא צורך בקיום דיון.
3. המבקשת זכתה, במהלך חודש אוקטובר 2013, במכרז לתכנון, שיקום ואחזקת האתר בו מצוי המפעל של המשיבה 2. לצורך כך השקיעה המבקשת עשרות מיליוני ₪, הכל בתיאום מלא עם המשיבה 1, ובניסיון לעמוד בתנאים שנקבעו במסגרת צו הסגירה המצומצם מיום 28.11.13.
4. עוד נטען בבקשה, כי בסוף חודש מאי 2023 נודע למבקשת, שהמשיבה 1 הגישה ביום 24.5.23 לבית המשפט, במסגרת ת.פ. 7108-01-11 הנ"ל, הודעה שכותרתה "הודעה על הפרת צו הסגירה השיפוטי". במסגרת הודעה זו הצהירה המשיבה 1 על חזרתו של צו הסגירה לתוקף. המבקשת ביקשה להצטרף כצד להליך בת.פ. 7108-01-11,

עמוד 1

אך בקשתה נדחתה, בהחלטה מיום 12.6.23.

5. ביום 21.6.23 תפסו פקחים של המשטרה הירוקה, מטעם המשיבה 1, את הציוד מושא הבקשה בפני. בו ביום הגישה המבקשת, במסגרת ת.פ. 7108-01-11 בקשה להחזרת הציוד לידיה. המבקשת הונחתה להגיש בקשה בהליך חדש, שעניינו החזרת תפוסים. מכאן הבקשה שבפני.

6. בבקשה נטען כי המשיבה 1 אינה מוסמכת להשיב את צו הסגירה לתוקפו, וכי סמכות זו מסורה אך ורק בידי בית המשפט. הסמכות לקבל החלטה במעמד צד אחד בדבר סגירת מפעל בשל מעשי הפרה נטענים - אינה יכולה לעמוד לעולמי עד, ולא ניתן לפרש את החלטת בית המשפט בדבר צמצום צו הסגירה (מחודש 11/13) כהחלטה המעניקה, ללא הגבלת זמן, סמכות מוחלטת לגורם מנהלי.

7. עוד נטען כי צו הסגירה לא הופנה כנגד המבקשת. ומשכך גם לו היה מחזיר אותו בית המשפט על כנו, לא היה בכך כדי לאפשר למשיבה 1 לתפוס ציוד של המבקש.

8. המשיבה 1 הגישה תגובתה לבקשה. בתגובה נטען, כי על פי הסכמת הצדדים להליך הפלילי, ביום 28.11.13 הוגשה לבית המשפט בקשה מוסכמת לצמצום הצו השיפוטי, שמלכתחילה הורה על סגירתו המלאה של המפעל. הבקשה הוגשה לאחר שבוצעו במפעל פעולות שדרוג אשר אפשרו את הפעלתו באופן חלקי. על פי ההסכמה, אשר ניתן לה תוקף של החלטה - צו הסגירה יצומצם, ותתאפשר פעילות של המשיבה 2 בכפוף לעמידתה במספר תנאים. הוסכם כי אי עמידה באחד התנאים תהווה הפרה של התחייבות המשיבה 2, וכי הפרה כאמור תחזיר לתוקף את צו הסגירה באופן מלא. בהחלטת כב' השופטת א' קנטור מאותו יום נקבע כי:

"ניתן בזאת תוקף של החלטה להסכמה בין הצדדים. בד בבד מובהר כי צו הסגירה שניתן, יחזור לתוקפו באופן מיידי על פי פנייה של ב"כ המשיבה בלבד, ללא צורך בקיום דיון".

9. בהמשך, ולאחר שהסתיים ההליך הפלילי בהכרעת דין, ולבקשת הצדדים להליך, קבע בית המשפט כי הצו מיום 28.11.13 ימשיך ויעמוד בתוקף. ואולם, בסיוורים שנערכו על ידי נציגי המשיבה 1 לאורך השנים, נמצא כי המפעל פועל בניגוד לתנאי הצו ובניגוד להסכמות בין הצדדים. המשיבה 1 קיימה שיחת ברור דחופה עם נציגי המשיבה 2, והודגש בפני המשיבה 2 כי יש לכבד את החלטת בית המשפט. חרף האמור - נמשכה הפעילות הבלתי חוקית במפעל. בסיוורים שנערכו על ידי נציגי המשרד להגנת הסביבה נמצאה פעילות בניגוד לתנאי הצו ולהסכמות בין הצדדים. משכך, ביום 15.3.23 נשלח ליו"ר המשיבה 2 מכתב המודיע על הפרת צו הסגירה. המשיבה 2 נדרשה לחדול לאלתר מקליטת פסולת במפעל, ולחילופין - לפעול להסדרת פעילות המפעל בהתאם להוראות הדין. ביום 24.5.23 הודיעה המשיבה 1 לבית המשפט כי צו הסגירה שניתן ביום 6.10.13 חזר לתוקפו. המבקשת הייתה מודעת לקיומה של ההודעה מיום 24.5.23, ואף ביקשה להצטרף כצד להליך - אך בקשתה נדחתה.

10. עוד נטען על ידי המשיבה 1, כי ביום 21.6.23 נתפסו בשטח המפעל של המשיבה 2 שני כלים של יעה אופני עמוד 2

(שופל), וזאת על פי סמכותה לפי סעיף 6(2) לחוק הגנת הסביבה. זאת לאחר שגובשו ראיות המקימות חשד סביר על הפרת צו הסגירה וביצוע עבירות על חוק שמירת הניקיון וחוק רישוי עסקים. המעשים בוצעו תוך הפרת צו חלוט של בית המשפט. נטען כי פרשנות המבקשת, לפיה על פי ההחלטה מיום 28.11.13 יחזור צו הסגירה לתוקף רק בהחלטת בית המשפט (ולא בהודעה בלבד של המאשימה) - היא פרשנות מלאכותית הסותרת את הסמכות הצדדים.

11. המשיבה 2 לא הגישה כל תגובה לבקשה.

12. ביום 7.8.23 התקיים דיון בבקשה. לדיון התייצבו ב"כ המבקשת (ומנהלה), וכן ב"כ המשיבה 1. מטעם המשיבה 2 לא הייתה כל התייצבות.

13. ב"כ המבקשת הבהיר כי לטעמה של המבקשת - סמכות ההחלטה אם להחזיר את צו הסגירה לתוקף - מסורה לבית המשפט. מאז ניתן הצו המצמצם את צו הסגירה - חלפו כעשר שנים, בהן השקיעה המבקשת עשרות מיליוני ₪ בפיתוח המפעל. לא היה מקום לתפוס את הציוד ללא הודעה מוקדמת. נטען בנוסף, כי גם אם היה צו הסגירה בתוקף - הרי שהוא מכוון נגד המשיבה 2 ולא נגד המבקשת. ב"כ המבקשת הצהיר, כי המבקשת הפסיקה את פעילותה באתר ואין בכוונתה לשוב ולפעול בו מבלי שיתקבל אישור של הגורמים המוסמכים, אולם יש להורות על החזרת הציוד שנתפס מידי המבקשת, ואין להתנות החזרה זו בתנאים.

14. ב"כ המשיבה 1 חזרה והדגישה כי לטעמה - המבקשת מודעת להליכים שננקטו נגד המשיבה 2. תפיסת הכלים נעשתה לאחר ביקורות שנערכו במקום. המשיבה 1 הציעה לשחרר את הכלים בתנאים שאינם מכבידים.

דין והכרעה:

15. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, לכתבי הטענות על נספחיהם - נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל, וכי יש להורות על החזרת התפוסים לידי המבקשת.

16. בבסיס עמדת המשיבה 1 עומדות שתי הנחות יסוד: האחת, כי סגירה מלאה של מפעל המשיבה 2 - נעשתה כדין. השנייה, כי המבקשת הייתה מודעת לכך שעל המפעל מוטל צו סגירה מלא, ובכל זאת הפרה את הצו. בגין הפרה זו - קמה סמכות למשיבה 1 לתפוס את כלי העבודה אשר הפרו את צו הסגירה [יובהר כי המשיבה 1 אמנם טוענת גם להפרות נוספות, עצמאיות, מטעם המבקשת - על חוק רישוי עסקים וחוק שמירת הניקיון - אולם לא הונחה בפני תשתית ראייתית לביסוס טענה זו; טענות הצדדים התמקדו ביחס לתוקף ההחלטה להורות על סגירה מלאה של מפעל המשיבה 2].

האם סגירה מלאה של מפעל המשיבה 2 - נעשתה כדין?

17. מלכתחילה, ובמסגרת ההליך הפלילי שהתקיים בעניינה של המשיבה 2, ניתן צו המורה על סגירה מלאה של מפעל המשיבה 2. דומה כי אין מחלוקת, שצו זה, אשר ניתן במסגרת ת.פ. 7108-01-11 על ידי כב' השופטת א' קנטור ביום 6.10.13 - ניתן כדין. המדובר בצו חלוט. בית המשפט נתן את צו הסגירה, מכוח הסמכות המוקנית לו במספר חיקוקים.

סעיפים 16-17 לחוק רישוי עסקים מורים כי:

"16. הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 14 או לפי הוראה בחיקוק אחר הקובעת כללים בדבר עיסוק בעסק הטעון רישוי לפי חוק זה, רשאי בית המשפט, בנוסף לכל עונש שיטיל -

(1) לצוות על הפסקת העיסוק בעסק, לחלוטין או לתקופה שיקבע, אם בסגירת החצרים ואם בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק;

(2) לצוות על הנשפט להימנע באותו עסק מכל פעולה שיפרט בצו;

(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין לניהול עסק זה.

17. הוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף 14, רשאי בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום לתת צו כאמור בסעיף 16, ותקפו יפקע עם ביטול כתב האישום, או עם מתן גזר הדין, או במועד שבו זוכה הנאשם זיכוי סופי, או בכל מועד קודם שנקבע בצו."

סעיף 14א' לחוק שמירת הניקיון מורה כי:

(א) הוגשו כתב אישום או קובלנה בשל עבירה לפי חוק זה, רשאי בית משפט ליתן צו עשה, צו אל תעשה וכל סעד אחר ככל שיראה לנכון בנסיבות שלפניו, לרבות לביצוע צו לפי סעיף 13ב, והכל כדי למנוע, להפסיק או לצמצם את לכלוך רשות הרבים.

(ב) על צווים שהוציא בית המשפט לפי סעיף קטן (א) יחולו הוראות סעיף 20כג(ב) עד (ח) לחוק המים, התשי"ט-1959, בשינויים המחויבים."

סעיף 20כג' לחוק המים קובע כי:

"(א) קיים חשד שנעברה עבירה לפי סעיף 20כא, רשאי בית משפט, לבקשת תובע, ליתן צו זמני, אף לפני שהוגש כתב אישום, נגד מי שחשוד או שנאשם בגרימת זיהום מים, ככל שיראה לנכון בנסיבות הענין כדי למנוע, להפסיק או לצמצם את זיהום המים; לענין סעיפים קטנים (א) עד (ד), "בית משפט" - בית המשפט המוסמך לדון

בעבירה.

(ב) לא יצווה בית משפט כאמור בסעיף קטן (א), אלא לאחר שנתן לחשוד או לנאשם, לפי הענין, הזדמנות להשמיע טענותיהם; לא התייצבו החשוד או הנאשם לדיון בבקשה על אף שהוזמנו כדין, רשאי בית המשפט להחליט בבקשה בהעדרם.

(ג) תקפו של צו שניתן כאמור בסעיף קטן (א) יהיה לתקופה שורה בית המשפט ויכול שיהיה עד לגמר ההליכים; ניתן הצו בטרם הוגש כתב אישום, יפקע תקפו בתום שלושים ימים מיום שניתן, אלא אם כן הוגש כתב אישום בתוך התקופה האמורה.

(ד) חשוד, נאשם ותובע רשאים לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בהחלטה שנתן בענין בקשה כאמור בסעיף קטן (א), אם נתגלו עובדות חדשות או השתנו הנסיבות והדבר עשוי לשנות את החלטתו הקודמת של בית המשפט."

18. בחלוף פחות מחודשיים מעת שניתן צו הסגירה המלא, ביום 28.11.13, צומצם היקף הצו, באופן שהתאפשרה פעילות חלקית של המפעל, תוך עמידה בתנאים המפורטים בסעיף 5 לבקשה שהוגשה לצמצום צו הסגירה השיפוטי. בין המשיבה 1 לבין המשיבה 2 הוסכם, כי ככל שלא ימולאו התנאים המפורטים בסעיף 5 הנ"ל - יהיה בכך משום הפרה של התחייבויות המשיבה 2, אשר תחזיר לתוקף את צו הסגירה "באופן מלא וללא סייג" (סעיף 7 לבקשת הצדדים).

19. בית המשפט נעתר לבקשת הצדדים, והבהיר כי "צו הסגירה יחזור לתוקפו באופן מיידי, וזאת על פי פנייה של ב"כ המשיבה בלבד, ללא צורך בקיום דיון". אחזור ואדגיש - ההסכמה והצו היו בין המשיבה 1 (המאשימה) לבין המשיבה 2 (הנאשמת). המבקשת, אשר לא הייתה צד להליך הפלילי שהתנהל נגד המשיבה 2 - לא הייתה חלק מאותה הסכמה.

20. מאז, ובמשך כעשור, נותר צו הסגירה המצומצם על כנו. המשיבה 1 לא פנתה בבקשה לשנות את תנאי הצו או להורות על סגירה מלאה של המפעל. ממילא גם לא ניתנה החלטה כלשהי המשנה, מרחיבה או מצמצמת את גדרי הצו. כל שעשתה המבקשת הוא להגיש ביום 24.5.23 "הודעה על הפרת צו הסגירה השיפוטי". במסגרת הודעה זו מסרה המבקשת כי "בסיורם שנערכו לאורך השנים" נמצא כי המפעל פועל בניגוד לתנאי הצו ולהסכמות הצדדים, וכי ביום 27.12.22 קיימה שימוע עם המשיבה 2, וחרף זאת המשיכה המשיבה 2 בפעילותה הבלתי חוקית.

21. פרשנות המשיבה 1 את היקף ההחלטה מיום 28.11.13 - מעוררת קושי. על פי פרשנות זו, בית המשפט למעשה "התפרק" מסמכותו להורות על סגירה מלאה של המשיבה 2, והעניק סמכות זו, במלואה, ללא סייג וללא הגבלת זמן - לידי המשיבה 1. לשיטתה של המשיבה 1, אין צורך בהחלטה נוספת של בית המשפט, כדי לבטל את ההחלטה מיום 28.11.13, ולהחזיר את צו הסגירה המלא של המפעל על כנו. כל שנדרש הוא הודעה של המשיבה 1 לבית המשפט, ותו לא.

22. סבורני כי מדובר בפרשנות מרחיבה ומרחיקת לכת של החלטת בית המשפט מיום 28.11.13. כמפורט לעיל -

הסמכות להורות על סגירת מפעל, בגין הפרות על חוק רישוי עסקים, חוק המים וחוק השמירה על הניקיון - **לעולם** מסורה בידי בית המשפט. סמכות זו אינה ניתנת להעברה לידי התביעה בתיק פלילי. פרשנות זו אף אינה מתיישבת, לכאורה, עם הוראות סעיף 20(ד) לחוק המים - הוראות החלות גם ביחס להפרות על חוק שמירת הניקיון (מכוח סעיף 14א(ב) לחוק הנ"ל). הוראות אלו מעניקות לנאשם או לתביעה אפשרות להגיש בקשה לעיון חוזר, ככל שהתגלו עובדות חדשות או השתנו הנסיבות, באופן המצדיק שינוי של היקף הצו. על פי פרשנות התביעה - תחת ההסדר של בקשה לעיון חוזר, העניק בית המשפט לתביעה "שיק פתוח", אשר אף אינו מחייב אשרור של בית המשפט ומתן צו סגירה מחודש, ואינו מאפשר כל ביקורת שיפוטית על קביעתה של התביעה, כי מאן דהוא הפר את תנאי הצו.

23. לטעמי, כוונת בית המשפט בסיפא להחלטתו מיום 28.11.13 הייתה מצומצמת בהרבה. בית המשפט קיים דיונים ארוכים בטענות הצדדים באשר למפגעים החמורים (הנטענים) שנגרמו אגב פעילות המשיבה 2. מפגעים המסכנים את בריאות הציבור והסביבה. הדיונים והטיעונים נשמעו על פני כשנתיים ימים, ובסופם החליט בית המשפט את שהחליט ביום 6.10.13, והורה על סגירה מלאה של מפעל המשיבה 2. משכך, ובשים לב לשלב בו ניתנה ההחלטה [קרי: לאחר הגשת כתב אישום, ובטרם הכרעת דין] - הרי שהתשתית הראייתית הלכאורית כבר הונחה בפני בית המשפט, ועל כן נקבע כי אין מקום לקיים דיון נוסף על מנת לבסס את טענות המאשימה בדבר קיומם של מפגעים.

24. בעיניי, נעלה מכל ספק כי בית המשפט, בהחלטתו מיום 28.11.13, לא התכוון להותיר את ההכרעה ואת **הסמכות** להורות על סגירה מלאה של המפעל - בידי התביעה. בהחלטתו מיום 28.11.13 הותיר בית המשפט בידי בית הסמכות להורות על ביטול או שינוי של צו הסגירה החלקי. ההחלטה אם לקיים דיון אם לאו - מסורה אף היא לבית המשפט (ולא לתביעה). ראוי לזכור בהקשר זה את המשמעות של מתן צו סגירה מלא של המפעל. ראוי לזכור את השלב בו היה מצוי ההליך, עת ניתנה ההחלטה מיום 28.11.13. נראה כי הפרשנות אותה מציעה המשיבה 1, לפיה בית המשפט העניק סמכות לתביעה להורות על ביטול ההחלטה מיום 28.11.13, ללא כל הגבלת זמן, ללא זכות תגובה של הצד הנפגע מההחלטה, וללא שום פיקוח שיפוטי - אינה סבירה ואינה מידתית.

25. בענייננו, חלפו כעשר שנים מאז ניתנה החלטת בית המשפט מיום 28.11.13. יש להניח - והדבר טעון בדיקה והוכחה - כי חלו שינויים במסד העובדתי עליו נשען בית המשפט בהחלטותיו מיום 6.10.13 ו- 28.11.13 [בהקשר זה ראה בקשה שהוגשה ביום 24.5.23 על ידי המבקשת במסגרת ההליך הפלילי - ת.פ. 7108-01-11].

26. ויובהר - המבקשת פועלת בשטח המפעל, לאחר שזכתה במכרז לביצוע עבודות שיקום, הפעלה ותחזוקה. משזומנו נציגי המשיבה 2 לשימוע, נוכח ביקורות של המשיבה 1 אשר העלו חשד להפרת התחייבויותיה של המשיבה 2 - ביקשה המבקשת להתייצב לשימוע ולשטוח טענותיה. כעולה מהנספחים לכתבי הטענות - בקשת המבקשת בעניין זה נדחתה [ר' זימון נציגי המשיבה 2 לבירור מיום 6.12.22, פניית ב"כ המבקשת למנהלת מחוז צפון של המשיבה 1 מיום 14.12.22, ותשובת המנהלת מיום 26.12.22 - נספחים ג' 2-4 לתגובת המשיבה 1 מיום 3.7.23].

27. במלים אחרות: המבקשת פועלת מזה כעשור בשטח המפעל של המשיבה 2, לאחר שזכתה במכרז לשיקומו ולאחזקתו; המשיבה 1 מעוניינת לסגור את המפעל סגירה מלאה, נוכח ממצאים שעניינם הפרות של המשיבה 2 את

ההסכמות שהתקבלו בשנת 2013, במסגרת התיק הפלילי נגד המשיבה; בקשת המבקשת להתייבץ לשימוע ולהשמיע טענותיו, כצד מעוניין אשר עלול להיפגע מהחלטת המשיבה 1 - נדחתה; ועתה מבקשת המשיבה 1 כי גם לא יתקיים פיקוח שיפוטי על החלטתה לסגור את המפעל סגירה מלאה (וכל זאת בהסתמך על החלטה שהתקבלה לפני עשר שנים, בהליך אשר המבקשת לא הייתה צד לו).

28. אני סבור לפיכך כי קיים קושי של ממש בפרשנותה של המשיבה 1 באשר לגדרי החלטת בית המשפט מיום 28.11.13. לקביעתי, הסמכות להורות על השבת צו הסגירה המלא לתוקף - מסורה לבית המשפט, ולא למשיבה 1.

29. נוכח מסקנתי זו, מתחייבת המסקנה כי צו הסגירה המלא (אשר ניתן כזכור ביום 6.10.13) - לא חזר לתוקף. תפיסת הכלים ההנדסיים של המבקשת בידי פקחים של המשיבה 1 - נעשתה על יסוד הסברה כי צו הסגירה המלא - תקף, ועל כן פעילות המבקשת בשטחי המפעל המשיבה 2 מהווה הפרה של צו זה.

30. משהגעתי לכלל מסקנה כי צו הסגירה המלא מיום 6.10.13 לא חזר לתוקף, הרי שגם תפיסת הכלים מכוח ההפרה של צו זה - אינה יכולה לעמוד. מסקנה זו מייצרת את הצורך בהכרעה בשאלה אם הייתה המבקשת מודעת לכך שחזר תוקפו של צו הסגירה המלא.

סוף דבר:

31. הליך זה מוגבל לסעד שהתבקש על ידי המבקשת - החזרת הכלים התפוסים אשר נתפסו בידי פקחים של המשיבה 1 ביום 21.6.23. אין בהחלטתי זו כדי להכריע בטענות הצדדים לגופן, ככל שהדבר נוגע להפרות (מצד המשיבה 2 או מי מטעמה) של צו הסגירה החלקי מיום 28.11.13, ולמשמעויות של הפרות נטענות אלו. לצורך הכרעה בבקשת המבקשת, נדרשתי להכריע בפרשנות החלטת בית המשפט מיום 28.11.23. הגעתי למסקנה לפיה בית המשפט לא העניק למשיבה 1 סמכות להורות על צו סגירה למפעלה של המשיבה 2. סמכות זו מסורה על פי חוק לבית המשפט. לקביעתי, אין לקרוא את החלטה מיום 28.11.13 כאילו "התפרק" בית המשפט מסמכותו ליתן צו כאמור, והעניק אותה לידי התביעה. משכך, הרי שלא היה מקום לתפוס את הכלים של המבקשת, ודין בקשתה לשחרור הכלים והחזרתם לידיה - להתקבל. לעניין זה אחזור ואציין כי טענות המשיבה 1 בדבר הסמכות לתפוס את כלי היעה האופני - נסמכות על צו הסגירה המלא מיום 6.10.13. טענות נוספות של המשיבה, בדבר חשד לביצוע עבירות נוספות מטעם המבקשת - לא הוכחו בפני.

32. במהלך הדיון בפניי, מיום 7.8.23 הצהיר ב"כ המבקשת כי:

"המבקשת לא מודעת להליכים המתנהלים נגד המשיבה 2 לבין המדינה. למרות כל זאת, מיד עם קבלת דרישת נציגי המשיבה 1, המבקשת הפסיקה את פעילותה באתר. אין בכונתה לשוב ולפעול בו מבלי שיינתן אישור של הגורמים המוסמכים".

33. בכפוף להצהרה זו של המבקשת, אני נעתר לבקשה ומורה למשיבה 1 להשיב את הכלים לידי המבקשת, וזאת בתוך 7 ימים מהיום.

34. ככל שמעוניינת המשיבה 1 להורות פעם נוספת על סגירה מלאה של המפעל - פתוחה בפניה הדרך לעשות כן בדרך של הגשת בקשה מתאימה (ואינני מחווה כל דעה בשאלה אם יש להגיש בקשה כאמור במסגרת ההליך הפלילי - ת.פ. 7108-01-11 - או במסגרת הליך אחר). יש להניח כי ככל שתוגש בקשה כאמור על ידי המשיבה 1 - תינתן זכות תגובה לצדדים העלולים להיפגע מהסעד המבוקש, ואף בעניין זה אינני קובע כל מסמרות.

הבקשה כאמור מתקבלת.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"ג, 13 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.